

Dubbel gevoel – Column

door Madelon

Vandaag begonnen mijn collega's weer met hun werkzaamheden na een welverdiende vakantie. Ik had een goede dag gelukkig en heb ze opgezocht, samen met mijn vriend en zoontje. Bij binnenkomst werden de eerste knuffels al uitgedeeld en rustig heb ik de school rondgelopen en verschillende collega's gesproken. Mijn zoontje vond het maar wat prachtig! Vooral toen we de snoezelruimte even mochten gebruiken..."Mama, jouw werk is echt gaaf!"En dat is het: gaaf!

Hoe mooi is het als je mensen kunt helpen in hun leven. Want daar komt het eigenlijk op neer in het onderwijs: mensen helpen hun kennis te vergroten, zichzelf te leren kennen, de wereld te leren kennen. En wij mogen ze daarbij helpen.

En vandaag begonnen mijn collega's dus weer met alle voorbereidingen die daarvoor nodig zijn. Wat had ik graag onderdeel willen zijn van die voorbereidingen, maar in plaats daarvan kwam ik op bezoek. Ik

had in mijn bed gelegen tot 9.30 uur zodat ik het vol kon houden en was daarna slapend op de bank moe van alle indrukken. Het was een dubbel gevoel: verdrietig dat ik geen onderdeel uitmaak van die voorbereidingen, maar erg blij om collega's te zien en te spreken!

Een week later, kermis in de stad

Wat was ik blij om te lezen dat ze bij onze kermis een prikkelvrij uurtje zouden houden! Wat dat inhoudt? Een uurtje kermis waarbij de muziek zachter gaat en de lampen uit of op een rustige stand (dus niet van dat geflikker). Ik keek er dan ook naar uit om met onze zoon en mijn vriend samen naar de kermis te gaan dat uurtje. Want feit is dat ik zonder dat prikkelvrije uurtje hoorndol zou worden op de kermis en dat ik de week er na zeker flink last zou hebben.

Dat weekend voelde ik me alleen niet top. Ik baalde dat ik waarschijnlijk ook dat uurtje niet zou redden. Gelukkig ging het die maandag iets beter en heb ik alle puf bij elkaar geraapt om toch even te gaan.

Onze zoon vond het prachtig! Met papa én mama naar de kermis! Mama die live kijkt hoe hij in de draaimolen gaat, touwtje trekt en met papa in de botsauto's gaat! Een mama die -tegen beter weten in- probeer een pluche Paw Patrol te grijpen bij de grijpautomaten, maar wat helaas niet lukt. Wat een plezier had ons ventje! En wat genoot ik van dat uurtje!

Eenmaal thuis moest ik uiteraard plat, maar dat maakte niet uit. Voor het eerst in drie jaar had ik samen met mijn mannen naar de kermis gekund! Wat een genieten!